

[Helge Nielsen.]

kom med et forslag om rentesikring, men kunne ikke få de andre partier — og måske især ikke få ministerens parti — til at gå med til en længere periode end 8 år. Vi står fast på vort krav om, at denne rentesikringsordning skal forlænges, f. eks. foreløbig for en ny 8-årig periode.

Jeg forstår heller ikke ministerens regnemåde. Når udgifterne til kommende rentesikring skal belyses, bruger ministeren markedsrenten, der er så rekordhøj. Regner ministeren da fortsat med, at vi skal leve med en obligationsrente på 11 pct? Det var jo det, de tal, ministeren oplyste folketinget om, byggede på. Jeg må spørge ministeren, om han overhovedet ikke regner med, at forslagene vedrørende realkreditte vil nedsætte renten. På den anden side hævder ministeren, at de foranstaltninger, der bliver truffet, vil overflødiggøre rentesikringen. Her regner ministeren altså med, at vi vil få en markedsrente på 6½ pct., ellers er der jo ikke nogen idé i denne sammenstilling af tallene.

Må jeg sige, at udgiften til rentesikring er helt umulig at beregne, al den stund den er helt afhængig af, hvilken økonomisk politik den siddende regering fører, og hvilken markedsrente der bliver resultatet, da rentesikringen udgør forskellen mellem den rente, man beslutter sig til at fikse, og den rente, den siddende regering mener vil være den rigtige.

Ministeren gjorde på samme måde meget ud af mine betragtninger omkring brevet fra Lejernes Landsorganisation og grundejerne og sagde, at jeg havde givet udtryk for, at det var skinførhandlinger, der var tale om. Det har jeg ikke givet udtryk for. Jeg går ud fra, at der føres reelle forhandlinger om det, vi har bedt disse organisationer om at drøfte, nemlig bytteret og demokrati i de sociale almennyttige boligselskaber. Det, jeg stillede mig tvivlende over for, var, om der var realitet i, at ejere og lejere kan blive enige om frivillige lejeforhøjelser. Også jeg har dyb respekt for organisationerne og deres medvirken til at løse problemerne, men jeg tror, at både økonomiministeren og boligministeren skulle give sig tid til at læse mit indlæg én gang til.

Jeg tror at kunne sige, at vi praktisk talt på alle områder er kommet med forslag; vi

har stillet forslag om rentesikringsordningens forlængelse, om boligsikringsordningens udbygning, om forbud mod ejerlejligheder, og jeg kunne blive ved. Vi har også gennem hr. Ivar Nørgaards og hr. Lysholt Hansens forslag vist veje, hvor der kan skaffes midler til dækning af de stigende omkostninger. Vi har aldrig haft den opfattelse, at man bare kan spise og spise uden at sætte mad på bordet; det tror jeg ikke at ministeren på et eneste punkt kan fange socialdemokratiet i.

Det, jeg har peget på, er, at byggeriets vækst skal forøges, og at vi nødvendigvis må se på prioriteringen af vore opgaver og konstatere, at vi i dag kun bygger ca. 9 lejligheder pr. 1.000 indbyggere pr. år, hvor svenskerne i dag er oppe på næsten 14 lejligheder pr. år pr. 1.000 indbyggere. Jeg har peget på, at en lav byggerente for hele byggeriet er en mulighed og endda tilbød det, endog en fortræffelig mulighed. Det har man afvist som noget urealistisk, på trods af at svenskerne i mange år har arbejdet med en sådan ordning; men dér har man jo også været så fornuftig at skabe et fond gennem ATP, der i dag udgør ca. 35 milliarder svenske kroner. Det er en god baggrund at arbejde på.

Til sidst pegede ministeren på, at vi havde haft en socialdemokratisk regering i mange år, og at vi ikke havde formået at løse boligproblemet. Må jeg minde om, at under den socialdemokratisk ledede regering er byggeriet steget fra i 1958 at udgøre 18.000 boliger pr. år til i 1967 at udgøre over 40.000 boliger pr. år. Må jeg også minde om en konservativ boligminister, der regnede med, at hvis vi i 1953 og ca. 10 år frem kunne bygge ca. 18-20.000 boliger om året, så havde vi løst dette lands boligproblem. Det minder lidt om vor tids vismænd.

Ministeren pralede lidt af stigningen i byggeriet i denne regerings tid. Jeg tror, vi kan være enige om, at havde man ikke fra socialdemokratiets side været med til at planlægge et byggeri, og var byggeorganisationerne ikke gået i gang med det byggeri og havde planlagt det byggeri, medens socialdemokratiet havde ledelsen i dette land, så var der ikke kommet denne stigningstakt i de to år, denne regering har siddet.

Må jeg også minde om, at vi i disse mange år, hvor vi har haft regeringsledel-